

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2021 m. lapkričio 24 d.
Vilnius

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Virgilijaus Grabinsko (kolegijos pirmininkas), Donato Šerno ir Egidijos Tamošiūnienės (pranešėja), teismo posėdyje kasacinio proceso tvarka išnagrinėjo civilinę bylą pagal pareiškėjos bankrutuojančios (šiuo metu – likviduojamos dėl bankroto) uždarnosios akcinės bendrovės „Arvi fertis“ kasacinį skundą dėl Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutarties peržiūrėjimo civilinėje byloje dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo bankrutuojančios uždarnosios akcinės bendrovės „Arvi fertis“ bankroto byloje.

Teisėjų kolegija

nustatė:

I. Ginčo esmė

- Kasacinėje byloje sprendžiamą dėl teisės normų, reglamentuojančių atsiskaitymą su kreditoriais tvarką bankroto byloje ir tokios tvarkos pažeidimų sukeltas teises pasekmes, aiškinimo ir taikymo.
- Vilniaus apygardos teismo 2019 m. gegužės 15 d. nutartimi UAB „Arvi fertis“ iškelta bankroto byla, bankroto administratoriumi paskirtas A. V. Minėta nutartis įsiteisėjo 2019 m. liepos 11 d. Vilniaus apygardos teismo 2019 m. spalio 30 d. nutartimi patvirtintas BUAB „Arvi fertis“ kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašas, jis buvo patikslintas Vilniaus apygardos teismo 2019 m. lapkričio 20 d., 2019 m. gruodžio 11 d., 2020 m. sausio 27 d., 2020 m. gegužės 5 d., 2021 m. sausio 11 d. nutartimis.
- Vilniaus apygardos teisme 2021 m. sausio 8 d. gautas bankroto administratoriaus A. V. prašymas dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo BUAB „Arvi fertis“ bankroto byloje. Pateiktame prašyme bankroto administratorius prašė: iš kreditorių, kurių reikalavimai užtikrinti hipoteka, įkeitimu, sąraše išbraukti Valstybinę mokesčių inspekciją prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – ir VMI) su 38 726,64 Eur reikalavimu; patvirtinti patikslintą kreditorės Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos (toliau – ir VSDFV) Marijampolės skyriaus 545,30 Eur finansinį reikalavimą, užtikrintą hipoteka, įkeitimu (antru etapu – 1545,30 Eur); patvirtinti patikslintą antros eilės kreditorės VMI 7053,78 Eur finansinį reikalavimą (antru etapu – 7053,78 Eur). Administratorius nurodė, kad šis bankroto procese sukaupytų lėšų 2021 m. sausio 7 d. buvo visiškai patenkinti kreditorių VMI ir VSDFV Marijampolės skyriaus pirmo etapo reikalavimai, todėl atsirado pagrindas patikslinti šių kreditorių finansinius reikalavimus. Iš pateikto bankroto administratoriaus priedo – sąskaitos išrašo – matyti, kad 2021 m. sausio 7 d. buvo atlikti banko mokėjimai: VMI – 116 612,19 Eur; VSDFV Marijampolės skyriui – 83 517,07 Eur.
- 2021 m. sausio 14 d. pranešime bankroto administratorius pateikė BUAB „Arvi fertis“ pajamų ir išlaidų ataskaitą už laikotarpį nuo nutarties iškelti BUAB „Arvi fertis“ bankroto bylą įsiteisėjimo dienos (2019 m. liepos 11 d.) iki 2020 m. lapkričio 30 d. Paašikino, kad iš vykdomos ūkinės komercinės veiklos pajamų buvo padengtos visos su ūkine komercine veikla susijusios išlaidos, nes vykdant ūkinę komercinę veiklą yra naudojamas įkeistas turtas. Nurodė, kad 2021 m. sausio 12 d. duomenimis, BUAB „Arvi fertis“ einamųjų mokėjimų įsiskolinimų neturi. Be to, iš ūkinės komercinės veiklos pajamų buvo visiškai patenkinti BUAB „Arvi fertis“ pirmo etapo pirmos ir antros eilės kreditorių finansiniai reikalavimai.
- Pateiktame pranešime bankroto administratorius taip pat nurodė, kad buvo patenkinta ir kreditorės Marijampolės savivaldybės administracijos 23 367,36 Eur finansinio reikalavimo dalis bei atsiskaityta su kreditorių Ignalinos savivaldybės administracija, sumokant 1855,20 Eur. Iš pateikto bankroto administratoriaus priedo – sąskaitos išrašo – matyti, kad 2021 m. sausio 11 d. buvo atlikti banko mokėjimai: Ignalinos rajono savivaldybei – 1855,20 Eur; Marijampolės savivaldybės administracijai – 23 367,36 Eur.

II. Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų procesinių sprendimų esmė

- Vilniaus apygardos teismas 2021 m. sausio 25 d. nutartimi netenkino bankroto administratoriaus A. V. prašymų patikslinti kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą.
- Teismas nurodė, kad iš Vilniaus apygardos teismo 2019 m. spalio 30 d. nutarties, kuria patvirtintas BUAB „Arvi fertis“ kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašas, matyti, jog kreditorės VMI finansinis reikalavimas, užtikrintas hipoteka ar įkeitimu ir tenkinamas pirmu etapu, sudaro 38 726,64 Eur, o tos pačios kreditorės VMI antros eilės reikalavimas, tenkinamas pirmu etapu, sudaro 77 843,04 Eur. Kreditorės VSDFV Marijampolės skyriaus reikalavimas, tenkinamas pirmu etapu iš hipoteka ar įkeitimu užtikrinto turto, sudaro 83 517,07 Eur (antruoju etapu tenkinta dalis sudaro 1545,30 Eur). Šia nutartimi taip pat buvo patvirtinti antros eilės kreditorių Marijampolės savivaldybės administracijos 24 98,03 Eur finansinis reikalavimas ir Ignalinos rajono savivaldybės administracijos 1894,72 Eur finansinis reikalavimas.
- Teismas pažymėjo, jog Lietuvos Respublikos juridinių asmenų nemokumo įstatymo (toliau – JANĮ) 99 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad patvirtinta galutinė bankroto ataskaita yra pagrindas nemokumo administratoriui atsiskaityti su kreditoriais ir išimokėti kintamąjį atlygį už bankroto proceso administravimą. Nors bankroto administratorius ir nurodė patenkinęs prašymuose nurodytų kreditorių finansinius reikalavimus iš BUAB „Arvi fertis“ sukaupytų lėšų, bankroto byloje nebuvo priimtas sprendimas dėl BUAB „Arvi fertis“ pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama dėl bankroto; taip pat byloje nėra patvirtinta galutinė bankroto ataskaita, sudaranti pagrindą bankroto administratoriui atsiskaityti su kreditoriais. JANĮ 63 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad vykdydamas ūkinę komercinę veiklą juridinis asmuo moka visus einamuosius mokėjimus, kurie, vadovaujantis JANĮ 64 straipsnio 4 dalimi, gali būti mokami ir išieškomi tik iš ūkinės komercinės veiklos pajamų. JANĮ 63 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad jeigu ūkinėje komercinėje veikloje yra naudojamas įkeistas turtas, šio turto išlaidų išlaidos laikomos ūkinės komercinės veiklos išlaidomis. Aptariamojo įstatymo nuostatoje įtvirtinta galimybė, įmonei vykdant ūkinę komercinę veiklą, įkeisto turto išlaidų išlaidas laikyti ūkinės komercinės veiklos išlaidomis, tačiau atliktais mokėjimais iš bendrovės ūkinės komercinės veiklos pajamų buvo padengtos ne įkeisto turto išlaidų išlaidos, o iš esmės atsiskaityta su įkeisto turto kreditoriais. Be to, buvo atsiskaityta ir su kreditoriais, kurių reikalavimai net nebuvo užtikrinti įkeistu turto.
- Atsižvelgdamas įtvirtintą reguliavimą, teismas nusprendė, kad bankroto administratoriaus įvardytas atsiskaitymo su kreditoriais pagrindas, kai buvo atsiskaityta su nurodytais kreditoriais dar iki BUAB „Arvi fertis“ pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama dėl bankroto bei galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimo bankroto byloje, nepatenka į JANĮ 63 straipsnio reguliavimo apimtį. Remdamasis tuo, teismas bankroto administratoriaus prašymus patvirtinti patikslintą kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą atmetė.
- Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, išnagrinėjusi BUAB „Arvi fertis“ atskirąjį skundą, 2021 m. vasario 25 d. nutartimi Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutartį paliko iš esmės nepakeistą.
- Teisėjų kolegija pažymėjo, jog nuo 2020 m. sausio 1 d. įsigaliojo JANĮ ir neteko galios Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatymas (toliau – IBĮ) (JANĮ) 153 straipsnis). Pagal JANĮ 155 straipsnio 1 dalį iki 2019 m. gruodžio 31 d. pradėtiems juridinių asmenų nemokumo procesams JANĮ nuostatos taikomos tos asmenų teisėms ir pareigoms, kurios atsiranda arba yra įgyvendinamos jam įsigaliojus, taip pat toms nemokumo procedūroms, kurios pradėtos šiame įstatyme įsigaliojus, išskyrus šio straipsnio 1–5 punktuose nustatytas šimtis. Bankroto byla iškelta galiojant IBĮ, skundžiama teismo nutartis priimta galiojant JANĮ nuostatomis. Nors pagal JANĮ 155 straipsnio 1 dalį kreditorių finansinių reikalavimų tenkinimo eilė ir tvarka patenka į įstatyme nustatytą šimtį, kai taikomas IBĮ, tačiau atsiskaitymas su nurodytais kreditoriais įsipajamų, gautų įmonei vykdant ūkinę komercinę veiklą bankroto procese, įvyko jau galiojant JANĮ. Dėl būtent šio įstatymo nuostatos taikytos kreditorių teisėms ir pareigoms, atsiskaityt su jais iš pajamų, gautų įmonei vykdant ūkinę komercinę veiklą bankroto procese. Teisėjų kolegija nusprendė, jog pirmosios instancijos teismas pagrįstai taikė JANĮ nuostatas.
- Teisėjų kolegija pažymėjo, jog bankrutuojančios įmonės kreditorių finansinių reikalavimų tvirtinimas yra vienas bankroto byloje būtinų spresti klausimų. Kadangi bankroto byla iškelta ir pradinis kreditorių sąrašas bei jų finansinių reikalavimų dydis (patikslintas vėlesnėmis nutartimis) buvo patvirtinti galiojant IBĮ, todėl atsižvelgiant į IBĮ nuostatas ir su šiuo įstatymu susijusių teismine praktiką.
- Teisėjų kolegija pažymėjo, jog JANĮ 63 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad juridinis asmuo, vykdydamas ūkinę komercinę veiklą, moka visus einamuosius mokėjimus, kurie, vadovaujantis JANĮ 64 straipsnio 4 dalimi, gali būti mokami ir išieškomi tik iš ūkinės komercinės veiklos pajamų. JANĮ 63 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad jeigu ūkinėje komercinėje veikloje yra naudojamas įkeistas turtas, šio turto išlaidų išlaidos laikomos ūkinės komercinės veiklos išlaidomis. Todėl pirmosios instancijos teismas pagrįstai nurodė, kad aptariamojo įstatymo nuostatoje įtvirtinta galimybė, įmonei vykdant ūkinę komercinę veiklą, įkeisto turto išlaidų išlaidas laikyti ūkinės komercinės veiklos išlaidomis. Tačiau administratorius atliktais mokėjimais iš bendrovės ūkinės komercinės veiklos pajamų padengė ne tik įkeisto turto išlaidų išlaidas, einamuosius mokėjimus, bet iš esmės atsiskaityt su įkeisto turto kreditoriais ir iš dalies su antros eilės kreditoriais.
- Teisėjų kolegija atmetė kaip nepagrįstą BUAB „Arvi fertis“ argumentą, kad nėra draudžiama bet kurioje bankroto stadijoje atsiskaityti su kreditoriais. Šiuo atveju ir galiojant IBĮ nuostatomis teisminėje praktikoje buvo nurodyta, kad IBĮ įtvirtintos aiškos bankroto procedūrų stadijos, pagallurkas bankroto administratorius gali tenkinti kreditorių reikalavimus tik tada, kai visi kreditoriai ir jų reikalavimų dydžiai yra aiškūs, patvirtinti teismo ir nėra ginčijami, taip pat kai yra ausdai bankroto administravimo išlaidų dydis. Bankrutuojančios įmonės atsiskaitymą su kreditoriais draudimas taikomas dėl to, kad visas bankrutuojančios įmonės turtas, tiek faktiškai turimas bankroto bylos iškelimo metu, tiek įmonės nauda įgytas pagal prievolės, kurių vykdymui laikas suėjo išskėlus bankroto bylą, tiek gautas vykdamas ūkinę komercinę veiklą bankroto proceso metu, tampa tokios įmonės kreditoriams dalytiniu turto. Bankrutuojanti įmonė atnaujina finansinių pretezių vykdymą tik baigiamąjį įmonės likvidavimo bankroto proceso stadijoje, laikydamasi minėtos IBĮ nustatytos kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės ir tvarkos. Visų tos pačios eilės kreditorių reikalavimai tenkinami proporcingai pagal lėšas, gautas pardavus likviduojamos dėl bankroto įmonės turtą, taip užtikrinant kreditorių lygiateisiškumą į jų reikalavimų patenkinimą. Joks kreditorius neturi teisės gauti savo reikalavimų patenkinimą kitokia, nei įstatyme nustatyta, reikalavimų tenkinimo tvarka.
- JANĮ 99 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad patvirtinta galutinė bankroto ataskaita yra pagrindas nemokumo administratoriui atsiskaityti su kreditoriais ir išimokėti kintamąjį atlygį už bankroto proceso administravimą. Galutinė bankroto ataskaita parengta nemokumo administratorius (JANĮ 99 straipsnio 1 dalis); ji parengiama ir pateikiama teismui ne vėliau kaip per 30 dienų nuo paskutinio įplaukų į kreditorių sąskaitą dienos (JANĮ 99 straipsnio 2 dalis); ją pasirašo administratorius bei kreditorių susirinkimo pirmininkas, gavęs kreditorių susirinkimo pritarimą (JANĮ 99 straipsnio 4 dalis); ją tvirtina teismas įstatyme nustatyta tvarka ir tvarka. Šiuo atveju galutinė bankroto ataskaita nebuvo pateikta teismui tvirtinti.
- Būtent kreditorių sprendimu (kreditorių susirinkimu pritarus), kreditorių susirinkimo pirmininkui patvirtinus, tokią ataskaitą administratorius pateikia tvirtinti teismui. Taigi JANĮ 99 straipsnio 7 dalyje aiškiai įtvirtintas reglamentavimas, kad tik patvirtintas ataskaitą nemokumo administratorius gali tenkinti kreditorių reikalavimus ir išimokėti kintamąjį atlygį už bankroto proceso administravimą. Šiame procese dalyvauja visi kreditoriai, kadangi ataskaitai patvirtinti būtinas kreditorių susirinkimo pritarimas.
- Pagal JANĮ 93 straipsnio 1 dalį kreditorių reikalavimų tvirtinimas iš juridinio asmens turto, kuris lieka padengus bankroto proceso išlaidas. Šio straipsnio 2 dalyje nustatyta, kas sudaro juridinio asmens turtą: nuosavybės teise priklausantis turtas nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo metu, bankroto proceso metu iš skolininkų išieškotas turtas, kitas teisėtai bankroto procese įgytas turtas. Taigi ir bankroto procese gautos lėšos vykdamas ūkinę komercinę veiklą taip pat vertinamos kaip bankrutuojančios įmonės turtas, iš kurio gali būti tenkinami kreditorių reikalavimai. Šiuo atveju, pažeidus nustatytą tvarką ir iš įmonės turto (ūkinėje komercinėje veikloje gautų lėšų) atsiskaityt su dalimi kreditorių, iš esmės ir buvo pažeisti kreditorių proporcingumo ir lygiateisiškumo principai, kadangi vienų kreditorių reikalavimai buvo išskeliami aukščiau kitų kreditorių finansinių reikalavimų.
- Kadangi tik kreditorių visuma sprendžia tokius esminius su bankrutuojančios įmonės lėšų susijusius klausimus kaip administratoriaus veiklos kontrolė, bankrutuojančios įmonės ūkinė komercinė veikla, įmonės likvidavimas, parduodamo turto vertinimo tvarkos nustatymas, turto pardavimo kainos tvirtinimas ir kt. (JANĮ 44 straipsnis), be to, JANĮ įtvirtinta galimybė, gerėjant įmonės finansinei padėčiai (gautant pajamų), pereiti prie restruktūrizavimo proceso, tokiu atveju visi kreditoriai (o ne tik tie, su kuriais neatsiskaityta) galėtų daryti nuolaidas ta dalimi turimų finansinių reikalavimų, kuria su jais neatsiskaityta, todėl labai svarbus momentas, nuo kurio gali būti atsiskaityta su visais kreditoriais, bet ne su jų dalimi.
- Teisėjų kolegija nusprendė, jog šiame BUAB „Arvi fertis“ bankroto etape (kai nėra patvirtinta galutinė bankroto ataskaita) dalies iš ūkinės komercinės veiklos gautų lėšų paskirstymas atsiskaityt su hipotekos kreditoriais ir antros eilės pirmo etapo kreditoriais neatitinka bankroto tikslų, įstatyme įtvirtintų bankrutuojančios įmonės bankroto proceso išlaidų apmokėjimo ir viso bankroto procese gauto turto (lėšų) paskirstymo kreditoriams taisyklų, teisingumo ir proporcingumo principų, interesų pusiausvyros principo, gali pažeisti dalies kreditorių interesus (vieniems kreditoriams gali būti pomokėta, kitiems išimokėta per mažą sumą), sukelti papildomų ginčų dėl lėšų persikirstymo ir taip užtikrinti BUAB „Arvi fertis“ bankroto procesą.
- Aplinkybė, jog bankrutuojanti įmonė neturi nei einamųjų mokėjimų, nei išlaidų, susijusių tiek su ūkinės komercinės veiklos vykdymu, tiek ir su įkeisto turto panaudojimu ūkinėje komercinėje veikloje, nereiškia, jog tokių išlaidų neatsiras ateityje, nuo labiau kad bankrutuojanti įmonė ir toliau vykdo ūkinę komercinę veiklą. Vykdoma komercinė veikla yra susijusi su papildomų darbuotojų samdymu, kitais aspektais, kurių atsiranda tokią veiklą vykdamas, todėl gaunant pajamų iš vykdomos ūkinės komercinės veiklos atsiranda rizika padaryti žalos, kuri gali būti išieškoma vėliau, todėl itin svarbu laikytis JANĮ nustatytos procedūros dėl galutinės ataskaitos patvirtinimo, nuo kurios patvirtinimo ir atsiranda teisė atsiskaityti su visais kreditoriais.
- Teisėjų kolegija, atsižvelgdama į JANĮ įtvirtintą teisinį reguliavimą, nusprendė, kad bankroto administratoriaus atsiskaitymas su dalimi kreditorių iki BUAB „Arvi fertis“ galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimo bankroto byloje negalimas, pažeidžiantis tik bankrutuojančios įmonės, tik kreditorių teises, todėl pirmosios instancijos teismas pagrįstai netenkino administratoriaus prašymo dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo.
- Teisėjų kolegija iš dalies sutiko su BUAB „Arvi fertis“ argumentu, kad, teismui netenkinus prašymo patikslinti kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą, pirmosios instancijos teismas be pagrindo nusprendė padarinį klausimo. Situacija, kai kreditoriai, su kuriais atsiskaityta, lieka kreditorių sąrašė ir turi teisę visa finansinių reikalavimų apimtį naudoti jiems priklausantiomis teisėmis bankroto procese (balsuoti kreditorių susirinkime ir pan.), nėra teisinga, taip būnų pažeidžiamos bendrovės ir kitų kreditorių teisės ir interesai, nes kreditoriai, su kuriais atsiskaityta netinkama tvarka ir laiku, įgytų ne tik perdėtą pranašumų kitų bankrutuojančios bendrovės kreditorių atžvilgiu dėl galimybės gauti

reikalavimo patenkinimą, bet ir kitų JANĮ įtvirtintų kreditorių teisių skolininko bankroto byloje įgyvendinimo aspektu. Todėl buvo pažymėta, jog pirmosios instancijos teismas privalo operatyviai spręsti lėšų, kuriomis buvo patenkinti finansiniai reikalavimai, atsisakant su kreditoriais VMI, VSDFV Marijampolės skyriumi, Marijampolės savivaldybės administracija bei Ilgalnio savivaldybės administracija, grąžinimo klausimą. Be to, sprendžiant kreditoriams sumokėtų lėšų grąžinimo klausimą, į procesą kaip dalyvaujančius asmenis turi būti įtraukti išvardyti kreditoriai, kurių teisėms ir pareigoms įtakos turės šio klausimo išsprendimas.

III. Kasacinio skundo ir atsiliepimo į jį teisiniai argumentai

23. Pareiškėja BUAB „Arvi fėrtis“ kasaciniu skundu prašo panaikinti Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutartį, Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutartį ir priimti naują sprendimą – tenkinti BUAB „Arvi fėrtis“ nemokumo administratoriaus A. V. 2021 m. sausio 8 d. ir 2021 m. sausio 14 d. prašymus dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo, t. y. patikslinti BUAB „Arvi fėrtis“ kreditorių ir jų reikalavimų sąrašą. Kasacinis skundas grindžiamas šiais argumentais:
- 23.1. Apeliacinės instancijos teismas netinkamai aiškino ir taikė JANĮ 155 straipsnį. JANĮ 155 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad iki 2019 m. gruodžio 31 d. pradėtiems juridinių asmenų nemokumo procesams šio įstatymo nuostatos taikomos toms asmenų teisėms ir pareigoms, kurios atsiranda arba yra įgyvendinamos jam įsigaliojus, taip pat toms nemokumo procedūroms, kurios pradėtos šiam įstatymui įsigaliojus, išskyrus šio įstatymo nuostatas, reguliuojančias: 1) atlygį nemokumo administratoriui; 2) kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką; 3) reikalavimų restruktūrizavimo plano turinii ir įgyvendinimo trukmę; 4) kreditorių balsavimą dėl restruktūrizavimo plano; 5) nemokumo administratoriaus skyrimą bankroto byloje. Iš JANĮ 155 straipsnio 1 dalies 2 punkto matyti, kad įstatymų leidėjo valia buvo padaryti išimtiniai – taikyti JANĮ kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką tiems nemokumo procesams, kurie buvo pradėti iki JANĮ įsigaliojimo t. y. iki 2019 m. gruodžio 31 d. BUAB „Arvi fėrtis“ bankroto byla buvo iškelta Vilniaus apygardos teismo 2019 m. gegužės 15 d. nutartimi, taigi, taikant JANĮ 155 straipsnio 1 dalies 2 punktą nurodytą išimtį, BUAB „Arvi fėrtis“ kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką nustatytą turi būti taikomos būtent iki 2019 m. gruodžio 31 d. galiojusios [B] o ne JANĮ nuostatos. Lietuvos apeliacinis teismas nepagrįstai JANĮ taikymą siejo su momentu, kada bankrutuojanti įmonė atsiskaitė su kreditoriais. JANĮ 155 straipsnio 1 dalies 2 punktas nurodytas išimties taikymo nesieja su JANĮ 155 straipsnio 1 dalies dispozicijoje nurodytų asmenų teisių ir pareigų atsiradimo momentu.
- 23.2. Nors [B] nustatė administratoriaus pareigą likviduojant bankrutavusią įmonę tenkinti ir patvirtintus kreditorių reikalavimus, o JANĮ nurodyta, kad patvirtinta galutinė bankroto ataskaita yra pagrindas atsiskaityti su kreditoriais, vis dėlto nei [B], nei JANĮ nėra nustatytas draudimas bankrutuojančiai įmonei atsiskaityti su kreditoriais bet kurioje bankroto proceso stadijoje [B] 31 straipsnio 1 dalies 3 punktas, JANĮ 99 straipsnio 7 dalis) [B] nėra normos, draudžiančios bankrutuojančiai įmonei tenkinti kreditorių finansinius reikalavimus, iki nebuvo priimtas sprendimas dėl įmonės pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama ir likviduojama dėl bankroto. [B] 26 straipsnio 1 dals, 27 straipsnio 1 dalies 2 punktas leidžia daryti išvadą, kad bankrutuojančios įmonės atsiskaitymai su savo kreditoriais nėra draudžiami ir nėra ribojami siejant su įmonės bankroto proceso etapu, priešingai, atsiskaitymas su įmonės kreditoriais yra esminė bankroto proceso paskutis ir esmė.
- 23.3. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra nurodęs, kad bankroto procese turi būti siekiama kiek įmanoma operatyviau užbaigti bankroto procedūras nutraukiant bankroto bylą [B] 27 straipsnio pagrindais arba likviduojant bankrutavusią įmonę (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. liepos 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-320-915/2017). [B] 27 straipsnio 1 dalies 2 punktas, reglamentuojantis bylos nutraukimą, kai bankrutuojanti įmonė atsiskaito su visais kreditoriais, reiškia, kad bankrutuojanti įmonė atsiskaito su visais kreditoriais, kurių reikalavimai buvo pareikšti ir patvirtinti bankroto byloje, t. y. buvo įvykdytas pagrindinis bankroto proceso tikslas – kreditorių reikalavimų, kurių pagrindą buvo konstatuotas įmonės nemokumas, patenkinti ir išnyko teisins pagrindas likviduoti įmonę bankroto keliu (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. balandžio 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-148-219/2018). Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, analizuodamas [B], nurodė, kad [B] normos nenustato, kurios bankroto bylos stadijos metu ar iki kurios bankroto bylos nagrinėjimo stadijos gali būti atsisakoma su kreditoriais ir bankroto byla nutraukiama, todėl šiuo pagrindu byla gali būti nutraukiama bet kurioje bankroto proceso metu, svarbiausia, kad būtų patenkinti visų kreditorių reikalavimai (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. balandžio 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-148-219/2018). Analogiškai ir JANĮ atveju: JANĮ 2 straipsnio 4 dalyje įtvirtintas esminis juridinio asmens bankroto proceso tikslas – likviduoti juridinį asmenį, tenkintą kreditorių reikalavimus juridinio asmens turto. JANĮ 78 straipsnio 1 dalies 2 punktą nustatytas analogiškas, kaip ir [B], bankroto bylos nutraukimo pagrindas – teismas priima nutartį nutraukti bankroto bylą, kai juridinis asmuo atsiskaito su visais kreditoriais. Taigi, analogiškai kaip ir [B], JANĮ nuostatų analizė leidžia daryti išvadą, kad bankrutuojančios įmonės atsiskaitymai su bankrutuojančios įmonės kreditoriais nėra draudžiami ir nėra ribojami siejant su įmonės bankroto proceso etapu.
- 23.4. Bankrutuojančios įmonės kreditoriai nėra lygiavertėje padėtyje ir tokį jų teisinį statusą lemia įstatymų nustatytas reguliavimas. Tie [B], tiek JANĮ nustato kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ([B] 35 straipsnis, JANĮ 94 straipsnis). Kiekvienos paskesnės eilės kreditorių reikalavimai tenkinami po to, kai visiškai patenkinti atitinkamo etapo pirmesnės eilės kreditorių reikalavimai ([B] 35 straipsnio 6 dalis, JANĮ 94 straipsnio 4 dalis). Taigi bankrutuojančios įmonės kreditoriai nėra lygiavertiniai. BUAB „Arvi fėrtis“ tenkino dalies kreditorių finansinius reikalavimus, atsižvelgdamas į įstatymų nustatytą šių kreditorių finansinių reikalavimų eilę ir tvarką. Buvo tenkinti ne pasirinkti kreditoriai, o kreditorių, kurių finansiniai reikalavimai buvo pirmesnėje tenkinimo eilėje, finansiniai reikalavimai. Šią dieną jau visiškai patenkinti BUAB „Arvi fėrtis“ pirmos eilės kreditoriai – BUAB „Arvi fėrtis“ darbuotojų finansiniai reikalavimai, antros eilės kreditoriai – VMI, Marijampolės savivaldybės administracijos, Ilgalnio savivaldybės administracijos finansiniai reikalavimai (pirmas etapas) bei dalis hipoteka, įkeitimų užtikrintų kreditorių reikalavimų, t. y. visiškai patenkinti VMI ir VSDFV Marijampolės skyriaus finansiniai reikalavimai (pirmas etapas). Teismai nepagrįstai vertino, kad buvo dengiami hipotekos kreditorių finansiniai reikalavimai. Šiuo atveju su kreditoriais VMI ir VSDFV Marijampolės skyriui buvo atsiskaityta išdėsnis, gautomis iš keisto turto pardavimo, o iš įmonės lėšų pagal [B] nustatytą eiliskumą. Sprendimą tenkinti pirmos ir antros eilės kreditorių finansinius reikalavimus BUAB „Arvi fėrtis“ nemokumo administratorius priėmė atsižvelgdamas į tai, kad bankrutuojanti įmonė per bankroto procesą sukaupe pakankamai lėšų šioms finansiniams reikalavimams padengti. Taigi BUAB „Arvi fėrtis“ pagrįstai ir teisėtai atsiskaitė su pirmesnės eilės kreditoriais.
24. Suinteresuotas asmuo VSDFV Marijampolės skyrius prisidėjimu prie kasacinio skundo prašo Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutartį, Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutartį panaikinti ir priimti naują sprendimą – tenkinti BUAB „Arvi fėrtis“ nemokumo administratoriaus A. V. 2021 m. sausio 8 d. ir 2021 m. sausio 14 d. prašymus dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo. Pateiktame prisidėjime nurodomi tokie pagrindiniai argumentai:
- 24.1. Vilniaus apygardos teismo 2019 m. gegužės 15 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-2846-340/2019 BUAB „Arvi fėrtis“ buvo iškelta bankroto byla (įsisteiję 2019 m. liepos 11 d.), t. y. iki 2019 m. gruodžio 31 d., todėl turėtų būti taikomos [B], o ne JANĮ nuostatos, nors pats atsiskaitymas pagal pareikštus kreditorių reikalavimus įvyko jau po JANĮ įsigaliojimo.
- 24.2. [B], JANĮ nėra nustatytas draudimas bankrutuojančiai įmonei atsiskaityti su kreditoriais bet kurioje bankroto proceso stadijoje. Suinteresuotas asmuo nesutinka su apeliacinės instancijos teismo vertinimu, jog, pažeidus nustatytą tvarką ir iš įmonės turto (iš ūkinės komercinės veiklos gautų lėšų) atsiskaitė su dalimi kreditorių, iš esmės ir buvo pažeisti kreditorių proporcingumo ir lygiatėsiškumo principai. [B], JANĮ nustato kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę. Kiekvienos paskesnės eilės kreditorių reikalavimai tenkinami po to, kai visiškai patenkinti atitinkamo etapo pirmesnės eilės kreditorių reikalavimai ([B] 35 straipsnio 6 dalis, JANĮ 94 straipsnio 4 dalis). Taigi bankrutuojančios įmonės kreditoriai nėra lygiavertiniai ir tam tikrų kategorijų kreditorių reikalavimai yra iškeliami aukščiau kitų. BUAB „Arvi fėrtis“ bankroto procese toliau tęsiant ūkinės komercinės veiklos vykdymą buvo padengtos visos su ūkine komercine veikla susijusios išlaidos, taip pat įkeisto turto išlikimo išlaidos. Susisiekus aplinkybėms, kai BUAB „Arvi fėrtis“ galėjo patenkinti dalį kreditorių reikalavimų, nemokumo administratorius A. V. tenkino juos ne pasirinktinai, o įstatyme reglamentuojama eile ir tvarka.
- 24.3. Suinteresuotas asmuo 2017 m. sausio 27 d. įregistravo priesivertinę hipoteką BUAB „Arvi fėrtis“ nuosavybės teise priklausančiam nekilnojajamam turtui: administraciniam pastatui, Gamyklų g. 5, Marijampolė, unikalus Nr. 1899-9002-1017, ir pastatui – arkiniam sandėliui, Gamyklų g. 7, Marijampolė, unikalus Nr. 1899-8000-4011. Vilniaus apygardos teismo 2019 m. spalio 30 d. nutartimi patvirtintas į hipoteką užtikrintas kreditoriaus reikalavimas 85 062,37 Eur, iš jų pirmu etapu tenkinama dalis – 83 517,07 Eur, antru etapu – 1545,30 Eur. Minėta hipoteka užtikrinti reikalavimai tenkinami pirmesnėje tenkinimo eilėje, todėl BUAB „Arvi fėrtis“ iš įmonės lėšų į jo biudžetą 2021 m. sausio 7 d. sumokėjo 83 517,07 Eur ir visiškai padengė pirmu etapu tenkinamą hipoteką užtikrinti kreditoriaus reikalavimą. Suinteresuoto asmens vertinimu, siekdama užtikrinti, kad būtų visiškai ir iš dalies patenkinti įrodymais pagrįsti bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimai ir apsaugoti bankrutuojančios įmonės interesai, BUAB „Arvi fėrtis“ pagrįstai atsiskaitė su pirmesnės eilės kreditoriais.
25. Suinteresuotas asmuo VMI prisidėjime prie kasacinio skundo prašotenkinti pateiktą kasacinį skundą, panaikinti Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutartį, Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutartį ir priimti naują sprendimą – tenkinti BUAB „Arvi fėrtis“ nemokumo administratoriaus A. V. prašymus dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo.
26. Suinteresuotas asmuo UAB „Belor“ atsiliepimu į kasacinį skundą prašo Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutartį, Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutartį palikti nepakeistas ir priesti bylinėjimosi išlaidų atlyginimą. Atsiliepimas į kasacinį skundą grindžiamas šiais argumentais:
- 26.1. BUAB „Arvi fėrtis“ pateiktame kasaciniame skunde nenurodo aplinkybių, kurios sudarytų pagrindą tenkinti kasacinį skundą, be to, šio kasacinio skundo atitiktis įstatymų keliamoms reikalavimams abejotina. Vien ta aplinkybė, kad BUAB „Arvi fėrtis“ netenkina teismų priimti procesiniai sprendimai, negali būti laikoma kasacijos pagrindu.
- 26.2. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, civilinėje byloje Nr. 3K-3-171-421/2021 pasisakęs dėl JANĮ 155 straipsnio taikymo, yra nurodęs, kad šiame straipsnyje nustatyta išimtis, pagal kurią iki 2019 m. gruodžio 31 d. pradėtiems juridinių asmenų nemokumo procesams netaikomos šio įstatymo nuostatos, reguliuojančios kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką, tai reiškia, kad kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką nustatoma pagal iki 2019 m. gruodžio 31 d. galiojusią materialiąsias normas.
- 26.3. Nepriklausomai nuo taikytino reglamentavimo, t. y. ar atsiskaitymui su kreditoriais būtų taikomos JANĮ nuostatos ar [B] nuostatos, atsiskaitymas su kreditoriais vykty negalėjo. Nemokumo administratorius atsiskaitė su kreditoriais pažeiddamas ir [B] nuostatas. Bankroto bylos nagrinėjimas susideda iš kelių etapų – bankroto bylos iškilimo, kreditorių reikalavimų pateikimo ir tvirtinimo, įmonės likvidavimo dėl bankroto, taip pat kitų su bankrotu susijusių procedūrų. Kiekviename iš jų yra įgyvendinami tam tikri tikslai. Pagal [B] 30 straipsnio 2 dalį teismas pripažįsta įmonę bankrutavusia ir priima nutartį ją likviduoti, kai yra įstatyme įtvirtintos sąlygos. Tik įmonei perėjus į bankrutuojančios įmonės pripažinimo bankrutavusia ir jos likvidavimo stadiją, kyla [B] 31 straipsnyje nustatytos administratoriaus teisės ir pareigos likviduojant bankrutavusią įmonę. Įmonės likvidavimo etapas prasideda įsisteijusia teismo nutartimi pripažinti įmonę bankrutavusia ir pradėjus likvidavimo procedūras, kurių metu sprendžiami su turto realizavimu, iš kurio gali būti vykdomas kreditorių reikalavimų patenkinimas, susiję klausimai ir kurios išsprendus yra užbaigiamos įmonės bankroto procedūros ir kartu bankroto byla, priimant teismų sprendimą dėl įmonės pabaigos. Tik likviduojant įmonę bankroto administratorius turi teisę atsiskaityti su kreditoriais nustatyta tvarka. Tokia nuostata įtvirtinta [B] 31 straipsnyje. Tuo metu, kai nemokumo administratorius atsiskaitė su nurodytais kreditoriais, jokia teismo nutartis dėl įmonės pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama dėl bankroto nebuvo nei priimta, nei įsisteijusi. Taigi, nepriklausomai nuo taikytino reglamentavimo ([B] ar JANĮ) atsiskaitymas su kreditoriais vyko pažeidžiant teisės normas. JANĮ taip pat įtvirtina, jog su kreditoriais atsiskaitoma tik likviduojant įmonę (JANĮ 86 straipsnio 1 dalis).
- 26.4. Iki pradedant atsiskaitymu su kreditoriais turi būti aiškios bankroto administravimo išlaidos. [B] 36 straipsnio 1 dalis imperatyviai nustatė, kad pirmiausia apmokamos įmonės bankroto administravimo išlaidos, kurios mokamos iš įmonės visų rūšių lėšų. Šios išlaidos turi būti apmokamos iš visų įmonės lėšų. Atsiskaitymas su kreditoriais ne įstatymu nustatyta tvarka lemė, jog jie buvo „atleisti“ nuo administravimo išlaidų dengimo ([B] 34 straipsnis, [B] 33 straipsnio 6 dalis). Nemokumo procesas privalo būti maksimaliai skaidrus ir nekeliantis abejonių, todėl privalo kalytis ir visuotinai pripažįstamą teisių principų, kad niekas negali turėti naudos iš savo neteisėtų veiksmų (lot. *nulius commodum capere de sua iniuria propria*), iš ne teisėtų atsisakė teisės (lot. *ex iniuria non oritur*). Toks nemokumo administratoriaus elgesys kelia abejonių dėl jo nešališkumo. Aplinkybė, kad tokio būdu buvo pažeisti kitų kreditorių interesai bei nebuvo užtikrintas kreditorių lygiatėsiškumas, konstatavo ir Lietuvos apeliacinis teismas.

Teisėjų kolegija

konstatuoja:

IV. Kasacinio teismo argumentai ir išaiškinimai

Dėl įstatymo, taikytino kreditorių reikalavimų tenkinimo tvarkai bankroto byloje, iškeltoje iki Juridinių asmenų nemokumo įstatymo įsigaliojimo

27. JANĮ 155 straipsnyje, įtvirtinamiame pereinamąsias nuostatas dėl nemokumo procesų, nustatyta, kad iki 2019 m. gruodžio 31 d. pradėtiems juridinių asmenų nemokumo procesams šio įstatymo nuostatos taikomos toms asmenų teisėms ir pareigoms, kurios atsiranda arba yra įgyvendinamos jam įsigaliojus, taip pat toms nemokumo procedūroms, kurios pradėtos šiam įstatymui įsigaliojus, išskyrus šio įstatymo nuostatas, reguliuojančias: 1) atlygį nemokumo administratoriui; 2) kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką; 3) reikalavimų restruktūrizavimo plano turinii ir įgyvendinimo trukmę; 4) kreditorių balsavimą dėl restruktūrizavimo plano; 5) nemokumo administratoriaus skyrimą bankroto byloje. Taigi patinėta įstatymo nuostata JANĮ taikymą iki 2019 m. gruodžio 31 d. pradėtiems juridinių asmenų nemokumo procesams, išskyrus įvardytas išimtis, susiejo su 1) atitinkamų nemokumo procedūrų pradžios momentu; 2) atitinkamų teisių ir pareigų atsiradimo arba jų įgyvendinimo momentu (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2021 m. balandžio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-79-823/2021, 15 punktus).
28. Lietuvos apeliacinis teismas ginčijamos nutarties 18 punktą konstatavo, kad nors pagal JANĮ 155 straipsnio 1 dalį kreditorių finansinių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką patenka į įstatyme nurodytą išimtį, kai taikomas [B], tačiau šiuo atveju atsiskaitymas su nurodytais kreditoriais iš pajamų, gautų iš įmonės komercinės veiklos bankroto procese, įvyko jau galiojant JANĮ, todėl būtent šio įstatymo nuostatos taikytinos kreditorių teisėms ir pareigoms, atsisakant su jais iš pajamų, gautų įmonei vykdančią ūkinę komercinę veiklą bankroto procese, dėl to administratorius pateikė prašymus teismui patikslinti kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą, kurie nebuvo patenkinti.
29. Su tokio Lietuvos apeliacinio teismo išaiškinimu dėl įstatymo nuostatų galiojimo laiko atžvilgiu negalima sutikti, todėl iš esmės pritarina kasacinio skundo argumentams dėl netinkamo JANĮ 155 straipsnio 1 dalies aiškino ir taikymo.
30. Kasacinio teismo vertinimu, įstatymų leidėjas, įvertinęs teisėtų apsaugos, teisių tikrumo ir teisėkūros efektyvumo principus, JANĮ 155 nustatė atitinkamas išimtis, kurių atžvilgiu taikomi anksčiau galioję įstatymai (pastaba: [B] ir Įmonių restruktūrizavimo įstatymas; žr. JANĮ aiškinamojo rašto 4.22 punktą). Tiek pirmosios, tiek apeliacinės instancijos teismai netinkamai taikė JANĮ 155 straipsnyje įtvirtintas išimtis, viena iš kurių – [B] taikymas kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarkai. Tokia nuostata (kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką) negali būti aiškinaama suarai, t. y. kaip neapimanti paties atsiskaitymo su kreditoriais, nes tokio pobūdžio veiksmų (šių veiksmų kreditoriais) neabejotinai patenka į įstatyme įtvirtintą kreditorių reikalavimų tenkinimo tvarkos sąvoką. Lėšų pervedimas kreditoriams negali būti aiškinaamas kaip teisių ir pareigų atsiradimas po JANĮ įsigaliojimo, o tai ir lemia neteisingą teisių reguliavimo taikymą. Aiškinimas, kad tokie atsiskaitymai su kreditoriais veiksmams priskirti teisė ir pareigų kategorijai, kelia grėsmę ir kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės bei tvarkos sampratos iškreipimui tuo aspektu, kad susidarytų atskiros kreditorių eilės, kurių dalis būtų patvirtinta pagal [B] reikalavimus, kita dalis – pagal JANĮ reikalavimus. Toks aiškinimas būtų akivaizdžiai netinkamas ir iškreiptų JANĮ 155 straipsnyje įtvirtintos pereinamosios nuostatos – kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės ir tvarkos, kaip šimties, – esmę.
31. Atsižvelgiant į tai, kad JANĮ 155 straipsnyje prie išimčių, kurioms taikomos [B] priskiria kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką, nagrinėjama atveju sprendžiant dėl kreditorių reikalavimų tikslinimo bankroto byloje, pradėtoje iki JANĮ, taip pat turėjo būti taikomos [B] nuostatos. Tačiau tai, kad pirmosios ir apeliacinės instancijos teismai netinkamai taikė ir aiškino JANĮ 155 straipsnyje įtvirtintas pereinamąsias nuostatas dėl nemokumo procesų, savaime nelemia ginčijamą apeliacinės instancijos teismo nutarties neteisėtumą ir nepagrįstumą.

Dėl bankrutuojančios įmonės teisės atsiskaityti su kreditoriais iki nutarties likviduoti įmonę priėmimo

32. Pagrindinis byloje keliamas klausimas yra susijęs su poreikiu įvertinti, ar tuo atveju, kai skolininkui iškelta bankroto byla, jis turi teisę atsiskaityti su savo kreditoriais bet kurioje bankroto proceso stadijoje.
33. Bankroto bylos nagrinėjimas susideda iš kelių etapų – bankroto bylos iškilimo, kreditorių reikalavimų pateikimo ir tvirtinimo, įmonės likvidavimo dėl bankroto, taip pat kitų su bankrotu susijusių procedūrų. Kiekviename iš jų yra įgyvendinami tam tikri tikslai. Bankroto procesui būdingas ir visų jo procedūrų vykdymo metu turi būti išlaikomos teisišios apibrėžtumas, laikomasi stadijų eiliskumo. Bankroto procedūrų metu tvirtinami kreditorių reikalavimai, likvidavimo metu parduodamas įmonės turtas ir iš reikalavimų tenkinami laikantis [B] nustatytos kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės.

34. [B] normų analizė suponuja išvadą, kad pagrindinis bankroto proceso tikslas – patenkinti bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimus. Bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimų patenkinimas yra galutinis rezultatas, kurio siekiama bankroto procedūromis. Kreditorių reikalavimai bankroto procese gali būti užtikrinami dviem būdais: pirmiausia, likviduojant įmonės turtą ir jį realizavus iš gautų pajamų tenkinant kreditorių reikalavimus; antra, užtikrinant įmonės (jos dalies ar gyvybingo verslo) veiklos tęstinumą ir tenkinant kreditorių reikalavimus iš tokios veiklos pajamų. Procedūriškai antrasis būdas įgyvendinamas sudarant įmonės ir kreditorių taikos sutartį bankroto byloje. Į likvidavimo stadiją įmonė įžengia tik tada, kai per [B] nustatytus terminus kreditoriams ir įmonei nepavyko susitarti dėl verslo išsaugojimo ir taikos sutarties sudarymo (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. vasario 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-6/2014). Taigi akivaizdu, kad kreditorių reikalavimų patenkinimas bankroto byloje galimas tik laikantis įstatyme nustatytos eilės ir tvarkos, prasidėjus įmonės likvidavimo stadijai.
35. Kasacinis teismas kaip nepagrįstus atmeta pareiškėjos argumentus, kad tokių atsiskaitymų draudimas [B] nenustatytas. Be to, atkreipia dėmesį, kad kasacinė skunde remiamasi kasacinio teismo išaiškinimais, pateiktais byloje, kurių *ratio decidendi* (argumentas, kuriuo grindžiamas sprendimas) iš esmės skiriasi nuo nagrinėjamos bylos. Kasacinis teismas yra ne kartą nurodęs, kad teismas, nagrinėdamas bylas, aiškina ir taiko teisės normas *a priori* (iš anksto, nepatirkus faktų), o konkrečioje byloje, atsižvelgdamas į konkrečios bylos faktines aplinkybes ir šis sprendimas yra taikytina teisės norma. Todėl kiekvienas teismas pateiktas teisės aiškinimas gali būti suprantamas bei aiškinamas tik konkrečios bylos kontekste, nes šis aiškinimas yra *a priori*, o teismo sprendimo konkrečioje byloje *ratio decidendi*. Vadinasi, kitoje byloje pateiktas teismo taikytinis teisės aiškinimas gali būti taikomas tik tada, kai konkrečios bylos esmės faktinės aplinkybės, lemiančios vienos ar kitos normos taikymą, yra tapatos ar iš esmės panašios (*pvz.*, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. lapkričio 3 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-382-421/2017, 26 punktas; 2018 m. gegužės 10 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-193-969/2018, 31 punktas).
36. Įmonės pripažinimas bankrutavusia ir jos likvidavimas reglamentuoti [B] septintame skirsnyje „Bankrutavusios įmonės likvidavimas“. Pagal [B] 30 straipsnio 2 dalį teismas pripažįsta įmonę bankrutavusia ir priima nutartį ją likviduoti, jei per 3 mėnesius nuo nutarties patvirtinti kreditorių reikalavimus įsiteisėjimo dienos nebuvo priimta nutartis dėl taikos sutarties sudarymo ir jei teismas šio termino nepatrėšė. Pagal to paties straipsnio 3 dalį teismas, pripažinęs įmonę bankrutavusia ir priėmęs nutartį likviduoti ją dėl bankroto, patvirtina kiekvieno kreditoriaus pateiktus likvidavimų sumą, likvidavimo tvarką, kitus likvidavimo procedūrai vykdyti būtinus pavedimus ir nurodymus. Įmonės likvidatoriaus funkcijas atlieka administratorius [B] nustatyta tvarka [B] 30 straipsnio 4 dalis). Likviduojant bankrutavusią įmonę, administratorius įgyja svarbias nagrinėjamos bylos kontekste teises: 1) disponuoja įmonės turto bei lėšomis ir užtikrina jų apsaugą; 2) šio įstatymo nustatyta tvarka organizuoja turto pardavimą ir jį perduoda ar perduoda kreditoriams; 3) tenkina šio įstatymo nustatytą tvarką patvirtintus kreditorių reikalavimus; kt.
37. Kasacinio teismo vertinimu, pagal nurodytas [B] nuostatas ir kasacinio teismo praktiką, bankroto procedūros gali būti vykdomos laikantis [B] įtvirtintų bankroto procedūrų stadijų, pagal kurias bankroto administratorius gali tenkinti kreditorių reikalavimus tik tada, kai visi kreditoriai ir jų reikalavimų dydžiai yra aiškūs, patvirtinti teismo ir nėra ginčijami, taip pat kai yra aiškūs bankroto administravimo išlaidų dydžiai. Priešingu atveju egzistuojant teisins neapibrėžtumas ne tik dėl kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės, bet ir tokių reikalavimų tenkinimo proporcijum. Bankrutuojanti įmonė kreditorių reikalavimus tenkina tik likvidavimo stadijoje, laikydamasi [B] 35 straipsnyje nustatytos tvarkos. Kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės ir tvarkos. Visu tuo pačiu eilės kreditorių reikalavimų tenkinami dviem etapais (pirmame etape pagal [B] 35 straipsnio nustatytą eilę kreditorių reikalavimai be priskaičiuotų palikanų ir netesybų, o antrame etape ta pačia eile tenkinami likusi kreditorių reikalavimų dalis (palikanos ir netesybos)). Kiekviename etape kiekvienos paskesnės eilės kreditorių reikalavimai tenkinami po to, kai visškai patenkinti atitinkamo etapo pirmesnės eilės kreditorių reikalavimai. Jeigu neužtenka lėšų visiems vieno etapo vienos eilės reikalavimams visiškai patenkinti, šie reikalavimai tenkinami proporcijai pagal priskaičiuojamą kiekvienam kreditoriui sumą. Joks kreditorius neturi teisės gauti savo reikalavimų patenkinimo kitokia, nei įstatyme imperatyviai nustatyta, reikalavimų tenkinimo tvarka, priešingu atveju būtų pažeistas kolektyvinis bankroto proceso pobūdis ir įsigalėtų kreditorių favoritizmas.
38. Kaip minėta, bankroto procedūrų vykdymas susijęs su tam tikromis išlaidomis, be kurių negali būti sėkmingai užbaigta bankroto procedūra (administravimo išlaidos). [B] 36 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad pirmiausia apmokamos įmonės bankroto administravimo išlaidos, kurios mokamos iš įmonės visu rūšių lėšų (gautų pardavus įmonės turtą, iškaitant ir įkeista, imoni gautu skolų, ūkinės komercinės veiklos šio straipsnio 3 dalyje nurodyta atiminti ir kitu bankroto proceso metu gautu lėšų). Taigi, [B] nuostatos nurodo prioritetinį administravimo išlaidų atlyginimą kreditorių reikalavimų tenkinimo atžvilgiu – kreditorių reikalavimai tenkinami tik po to, kai yra apmokamos įmonės bankroto administravimo išlaidos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2020 m. gruodžio 9 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-333-823/2020, 31 punktas).
39. Taigi, nagrinėjamoje byloje iki įmonės pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama dėl bankroto įvykęs bankrutuojančios įmonės atsiskaitymas su dalimi kreditorių pažeidė ir nurodytą [B] administravimo išlaidų atlyginimo tvarką. Toks pažeidimas negali būti vertinamas kaip mažareikšmis dėl tos priežasties, kad kreditoriai, su kuriais pasirašyti buvo atsiskaitymai, išvengė pareigos dengti bankroto administravimo išlaidas bankroto byloje, o tai neatitinka [B] 36 straipsnio reikalavimų.
40. Kasacinis teismas yra išaiškęs, kad [B] 36 straipsnio 1 dalies nuostatos, įtvirtinančios bankroto administravimo išlaidų apmokėjimą iš bankrutuojančios ir bankrutavusios įmonės visu rūšių lėšų, prasmė yra ta, jog realizavus kiekvieną bankrutuojančios įmonės turtą objektą, tam tikra dalis gautos už jį sumos būtų skirta administravimo išlaidoms apmokėti. Jeigu dalis bankrutuojančios įmonės turto yra įkeista, o kita – neįkeista, ir šios dalys nevienodos, administravimo išlaidos, patirtos iki turto pardavimo dienos, apmokamos proporcijai gautos sumoms pardavus tiek įkeistą, tiek neįkeistą turtą. Proporcijum principas apmokant administravimo išlaidas užtikrina kreditorių lygiatėsiškumo principo įgyvendinimą (žr., *p.vz.*, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-373-219/2016 32 punktą).
41. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo suformuotėje teisės aiškinimo ir taikymo praktikoje dėl bankroto administravimo išlaidų taip pat konstatuota hipotekos kreditoriaus pareiga visais atvejais – ir kai įkeistas turtas parduodamas, ir kai tas turtas neparduotas bei perduodamas įkaito turėtojui – dalyvauti atlyginant bankrutuojančios įmonės administravimo išlaidas. Ta pati taisyklė taikytina ir tais atvejais, kai pardavus hipoteką įkeistą turtą, gaunama didesnė suma nei įkaito turėtojo finansinis reikalavimas, t. y. administravimo išlaidos išskaičiuojamos iš jam tenkančios dalies, o ne iš sumos, viršijančios finansinį reikalavimą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2013 m. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-176/2013; 2016 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-373-219/2016, 33 punktas; 2017 m. liepos 21 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-313-690/2017, 34 punktas). Taigi, hipotekos kreditorius privalo mokėti proporcijai jo tenkinamo reikalavimo dydžiui administravimo išlaidų dalį; hipotekos kreditoriaus primenybės teisė gauti kreditoriaus reikalavimo patenkinimą iš įkeisto turto pardavimu gautų lėšų neatleidžia ir nepašalina jo pareigos proporcijai su kitais kreditoriais mokėti administravimo išlaidas (pirmiau nurodytos kasacinio teismo nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-3-313-690/2017 37 punktą).
42. Nagrinėjamoje byloje teismų nustatytos aplinkybės patvirtina, kad bankroto byloje buvo nepagrįstai patenkinti ir hipoteka ar įkeitimu užtikrinti reikalavimai. Pažymėtina, kad [B] tokių reikalavimų tenkinimas taip pat vykdomas įstatymo nustatyta tvarka. Pagal [B] 34 straipsnį įkeitimu ir (arba) hipoteką užtikrinti kreditorių reikalavimai tenkinami pirmiausia iš lėšų, gautų pardavus įkeistą įmonės turtą arba perduodant įkeistą turtą. Jei įkeistas turtas parduodamas už didesnę kainą negu įkeitimu ir (arba) hipoteką užtikrintų reikalavimų suma, šių lėšų likutis skiriamas kitų kreditorių reikalavimams tenkinti [B] 35 straipsnyje nustatyta tvarka. BUAB „Arvi fėrtis“ vykdytas tokių kreditorių reikalavimų tenkinimas šių reikalavimų taip pat neatitiko, nes atsiskaityti su šiais kreditoriais panaudotos įmonės ūkinėje komercinėje veikloje naudojant ir hipoteką apsunkintą turto gautas pajamos.
43. Kasacinio skundo argumentai, kad toks atsiskaitymas leistinas pagal [B] 11 straipsnio 5 dalį, atmėtini kaip nepagrįsti. Tai, kad nurodytoje teisės normoje įtvirtinta galimybė atidaryti atskirą sąskaitą (toliau – kreditorių sąskaita) banke lėšoms bankroto proceso metu kaupiti ir atsiskaityti su kreditoriais ir leidimas sąskaitoje esančias lėšas naudoti tik teismo ir administravimo išlaidoms apmokėti bei kreditorių reikalavimams tenkinti, nekeičia įstatymu nustatytos kreditorių reikalavimų tenkinimo eilės ir tvarkos. Tai įtvirtinta ir [B] 11 straipsnio 5 dalyje.
44. Kasacinis teismas papildomai pažymi, kad šiuo atveju buvo pažeistos ir lėšų atskirumo principas. Pagal [B] 10 straipsnio 7 dalies 5 punktą įmonė turi teisę vykdyti ūkinę komercinę veiklą, jeigu jos veiklos rezultatai mažina balanse rodomas nuostolius, ir iš šios veiklos gautas pajamas naudoti su šia veikla susijusioms išlaidoms. Visi atsiskaitymai, susiję su ūkine komercine veikla, vykdomi per vieną atsiskaitymą, susijusiems su ūkine komercine veikla, skirtą įmonės sąskaitą (toliau – įmonės komercinė sąskaita), iš kurios negali būti vykdomi atsiskaitymai su kreditoriais [B] 35 straipsnyje nustatyta tvarka. Toje pačioje įstatymo nuostatoje įtvirtinta, kad jeigu nutrauktas ūkinė komercinė veikla įmonės komercinėje sąskaitoje lieka lėšų, jos pervedamos į [B] 11 straipsnio 5 dalies 5 punktą nurodytą kreditorių sąskaitą. Likusios lėšos gali būti pervedamos į [B] 11 straipsnio 5 dalies 5 punkte nurodytą sąskaitą tik tada, kai sumokėti dėl įmonės ūkinės komercinės veiklos atsiradę mokesčiai ir kitos privalomosios įmokos.
45. Nurodytos [B] nuostatos aiškiai patvirtina, kad atsiskaitymui su kreditoriais lėšos, gautos įmonės komercinėje veikloje, gali būti panaudotos tik sumokėjus dėl įmonės ūkinės komercinės veiklos atsiradusius mokesčius ir kitas privalomasias įmokas, be to, toks atsiskaitymas gali vykti tik laikantis [B] 35 straipsnyje įtvirtintų kreditorių reikalavimo tenkinimo eilės ir tvarkos. Nors tiek pirmosios, tiek apeliacinės instancijos teismai dėl tokių atliktų atsiskaitymų teisėtumo vertinimo sprendė pagal JANĮ nuostatas, vis dėlto konstatuota, kad pagrįstai šiuos atsiskaitymus pripažinti neteisėtais ir bankroto administratoriaus prašymus patvirtinti patikslinti kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą atmėti.
46. Apibendrins šioje nutartyje nurodytus motyvus, darytina išvada, kad BUAB „Arvi fėrtis“, atlikdama atsiskaitymus su įmonės kreditoriais iki įmonės pripažinimo bankrutavusia ir likviduojama, šiems atsiskaitymams panaudodama iš įmonės ūkinės komercinės veiklos gautas lėšas, pažeidė [B] įtvirtintus draudimus tenkinti kreditorių reikalavimus bankroto byloje laikytis reikalavimų tenkinimo eilės ir tvarkos, lėšų, gautų įmonės komercinėje veikloje, atskirumo principą ir leidimą jas naudoti atsiskaitymui su kreditoriais iki reikalavimų. Tokie neteisėti atsiskaitymai sukuria teisinio neapibrėžtumo situaciją bankroto byloje ir pažeidžia esminius bankroto proceso principus. Taip atsiskaitymas su dalimi kreditorių buvo pažeisti ir kreditorių proporcijum bei lygiatėsiškumo principai, kadangi vieni kreditorių reikalavimai buvo iškeliami aukščiau kitų kreditorių finansinių reikalavimų, be to, sudarytos sąlygos tokiems kreditoriams išvengti pareigos – dalyvauti atlyginant bankrutuojančios įmonės administravimo išlaidas – vykdymo.

Dėl teisiųjų pasekmių sprendimo iniciatyva ir bylos procesinės baigties

47. Nagrinėjama atveju apeliacinės instancijos teismas, netenkinęs pateiktą prašymą patikslinti kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą, pažymėjo, jog situacija, kai kreditoriai su kuriais atsiskaityta, lieka kreditorių sąrašė ir turi teisę visa finansinių reikalavimų apimtį naudoti jiems priklausantiems teisėms bankroto procese (baustuoti kreditorius susirinkime ir pan.), nėra teisinga, nes taip būtų pažeidžiamos bendrovės ir kitų kreditorių teisės ir interesai, kadangi kreditoriai, su kuriais atsiskaityta netinkama tvarka ir laiku, įgytų ne tik perdėtą pranašumą kitų bankrutuojančių bendrovių kreditorių atžvilgiu dėl galimybės gauti reikalavimo patenkinimą, bet ir kitų JANĮ įtvirtintų kreditorių teisių skolininko bankroto byloje įgyvendinimo aspektu. Dėlto apeliacinės instancijos teismas motyvuojamojoje nutartyje dalyje nurodė, jog pirmosios instancijos teismas privalo operatyviai spręsti lėšų, kuriomis buvo patenkinti finansiniai reikalavimai, atsiskaityti su kreditoriais VMI, VSDFFV Marijampolės skyriumi, Marijampolės savivaldybės administracija, Ignalinos savivaldybės administracija, grąžinimo klausimą.
48. Teisėjų kolegijos vertinimu, minėtas apeliacinės instancijos teismo nurodymas nėra pakankamas sprendžiant kilusių teisiųjų padarinių klausimą. Toks teismo įpareigojimas savo esme nėra efektyvus užtikrinant visų bankrutuojančios įmonės kreditorių interesų apsaugą, siekiant užtikrinti pagrindinio bankroto proceso tikslo – patenkinti bankrutuojančios įmonės kreditorių reikalavimus – pasiekimą. Siekdamas užtikrinti visų kreditorių teisių apsaugą, išvengti ginčų kilimo ateityje, *inter alia* (be kita ko), galinčių nepagrįstai išesti bankroto proceso eigą, teismas turėjo *ex officio* (pagal pareigas) spręsti kilusių teisiųjų padarinių klausimą, t. y. spręsti klausimą dėl teisiųjų padarinių, nepagrįstai atsiskaitytų su kreditoriais VMI, VSDFFV Marijampolės skyriumi, Marijampolės savivaldybės administracija bei Ignalinos savivaldybės administracija, taikymo.
49. Iš esmės toks vertinimas dera su kasacinio teismo praktikoje išreikšta pozicija, kad niekinio sandorio teisinės pasekmės ir niekinio sandorio faktą teismas konstatuoja *ex officio* (CK 1.78 straipsnio 1, 5 dalys). Pagal Lietuvos Aukščiausiojo Teismo formuojamą teisės normų, reglamentuojančių sandorių negaliojimą, aiškinimo ir taikymo praktiką, teismas turi teisę konstatuoti niekinio sandorio negaliojimą faktą ir taikyti padarinius net ir tada, kai dėl to nepareikštas savarankiškas reikalavimas iškisinyje, prašymas šalių procesiniuose dokumentuose ar pareikštas žodžiu (žr., *p.vz.*, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2020 m. balandžio 29 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-34-313/2020 41 punktą ir jame nurodytą kasacinio teismo praktiką). Teismas savo iniciatyva, nesant ginčo šalies reikalavimų, pripažįsta sandorį niekiniu ir taiko niekinio sandorio teisinius padarinius, kai nagrinėjant bylą pagrindas pripažinti sandorį niekiniu tampa akivaizdus (žr., *p.vz.*, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. balandžio 8 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-191-916/2015; 2021 m. kovo 10 d. nutarties civilinėje byloje Nr. e3K-3-8-313/2021 35–36 punktas). Kasacinio teismo praktikoje toks teisiųjų suteiktos teisės ir tenkančios pareigos vykdymas nepripažintais įsėjimu už bylos nagrinėjimo ribų (žr., *p.vz.*, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. birželio 3 d. nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-310/2008).
50. Kasacinio teismo taip pat yra pažymėta, jog Europos Žmogaus Teisių Teismo jurisprudencijoje dėl teisės į teisingą teismą (Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – Konvencija) 6 straipsnis) pasakyta, kad Konvencijos požiūriu gali kilti Konvencijoje įtvirtintų teisių pažeidimo pavojus, kai teismai, nagrinėdami bylas, pirmiausia priimančius sprendimus tiek įrodymų tyrimo ir vertinimo, tiek teisės taikymo aspektu. Pagal Konvencijos 6 straipsnyje įtvirtintą teisingo bylos nagrinėjimo koncepciją šalyt turi teisę į nungyviąją procesą, reikšiančią, kad jos privalo turėti galimybę ne tik pateikti įrodymus savo reikalavimams pagrįsti, bet taip pat teisę žinoti ir komentuoti visus įrodymus ar pastabas, pateiktus siekiant paveikti teismo sprendimą (žr. EZTT 1997 m. vasario 18 d. sprendimo byloje *Nideröst-Huber prieš Šveicariją*, peticijos Nr. 18990/91, 24 punktas; 2001 m. gegužės 31 d. sprendimo byloje *K. S. prieš Suomiją* peticijos Nr. 29346/95, 21 punktą; 2014 m. kovo 3 d. sprendimo byloje *Duralyski prieš Bulgariją*, peticijos Nr. 45519/06, 30 punktas; Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2020 m. balandžio 29 d. nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-3-34-313/2020 48 punktą). Tačiau kasacinis teismas yra nurodęs, jog teisinio ieškimo pagrindo identifikavimas ir tarp ginčo šalių susiklosčiusių santykių teisinis kvalifikavimas negali būti šalių vertinamas kaip siurprizinis, nepriklausomai nuo to, kurios instancijos teisme tai yra atliekama (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2020 m. balandžio 29 d. nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-3-34-313/2020, 50 punktas). Analogiškai šiuo atveju, atsižvelgiant į ginčo pobūdį, poreikį realiai užtikrinti kreditorių interesų apsaugą, bankroto proceso tikslus, poreikis teismui savo iniciatyva spręsti dėl teisiųjų pasekmių taikymo negali būti traktuojamas kaip pažeidžiantis procesines šalių teises.
51. Teisėjų kolegija, remdamasi pirmiau minėtais argumentais, atsižvelgdama į tai, kad teismai nesprendė teisiųjų padarinių, susijusių su pirmiau minėtų lėšų grąžinimu, klausimo, nors, atsižvelgus į ginčo pobūdį bei esmę, siekiant užtikrinti visų bankrutuojančios įmonės kreditorių interesų apsaugą ir bankroto proceso tikslus, šis klausimas turėjo būti sprendžiamas teismo iniciatyva, minėta apeliacinės instancijos teismo sprendimo dalį panaikina ir šią bylos dalį grąžina pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo. Tokiu teismo sprendimu proceso šalims sudaroma procesinė galimybė savo reikalavimus ir atskirtimus priderinti prie šių pateiktų išaiškinimų, pateikti savo vertinimus, o pirmosios teismui, atsižvelgus į faktinę situaciją, šalių pateiktus argumentus, iš esmės spręsti teisiųjų padarinių taikymo klausimą. Teismas, nagrinėdamas teisiųjų padarinių, susijusių su nepagrįstai kreditoriams išmokėtų lėšų grąžinimu, klausimą, taip pat turėtų įvertinti aplinkybę, kad Vilniaus apygardos teismas 2021 m. vasario 4 d. nutartimi nutarė likviduoti bankrutuojančią UAB „Arvi fėrtis“ dėl bankroto (šį nutartį palikta nepakeista Lietuvos apeliacinio teismo 2021 m. balandžio 6 d. nutartimi).

Dėl bylinėjimosi išlaidų atlyginimo

52. Kasaciniam teismui nusprendus bylos dalį dėl teisiųjų padarinių, susijusių su lėšų, kuriomis buvo patenkinti finansiniai reikalavimai, atsiskaityti su kreditoriais VMI, VSDFFV Marijampolės skyriumi, Marijampolės savivaldybės administracija, Ignalinos savivaldybės administracija, taikymo klausimą grąžinti pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo, šalių bylinėjimosi išlaidų atlyginimo klausimas paliktas spręsti pirmosios instancijos teismui kartu su kitų bylinėjimosi išlaidų paskirstymu (CPK 93, 96 straipsniai).

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 359 straipsnio 1 dalies 5 punktu, 360 straipsniu, 362 straipsnio 1 dalimi,

nutaria:

Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutarties dalį ir Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutarties dalį dėl kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašo patikslinimo bankrutuojančios uždarosios akcinės bendrovės „Arvi fėrtis“ bankroto byloje palikti iš esmės nepakeistas.

Vilniaus apygardos teismo 2021 m. sausio 25 d. nutarties dalį ir Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. vasario 25 d. nutarties dalį kuriomis pasisakyta dėl kreditorių Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos, Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos Marijampolės skyriaus, Marijampolės savivaldybės administracijos, Ignalinos savivaldybės administracijos finansinių reikalavimų, panaikinti ir klausimą dėl lėšų grąžinimo perduoti spręsti pirmosios instancijos teismui.

Ši Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartis yra galutinė, neskundžiama ir įsiteisėjusi nuo priėmimo dienos.

Šernas

Tamošiūnienė